

Landkommunerne, er der ingen Grund til at forbedre denne Lov. Den Tid, vi rykke ind i, vil forhaabentlig føre med sig, at den smaatskaarne Aand, som har været saa stærkt repræsenteret, vil forsvinde, saa at Alderdomsloven vil komme til at virke efter sin Bestemmelse.

Th. Larsen: Jeg vil begynde med at sige til det ærede Medlem, der nu satte sig, at naar han vilde insinuere, at der paa de Møder, der have været afholdte af de samvirkende Sogneraadforeninger, ikke nogen Sinde har været appelleret til Sogneraadene om en humanere Praktisering af den bestaaende Alderdomsforsørgelseslov, tager han ganske og aldeles fejl. Det har jeg sagt mange Gange, men jeg har tillige sagt, det vil jeg villig vedkende mig, at efter min Opfattelse have Sogneraadene i deres store Almindelighed forvaltet Alderdomsforsørgelsesloven human. Det har jeg samtidig sagt, men jeg har aldrig nogen Sinde holdt et Møde, uden at hver eneste Sætning, jeg sagde om denne Sag, indirekte indeholdt en Appel til Kommunalbestyrerne om at gennemføre en endnu humanere Praktiseren af Alderdomsforsørgelsesloven. Om det ærede Medlems Udtalelser om Storbønder osv., som vi have hørt saa mange Gange før, tror jeg at turde sige, at det er ikke den Slags Udtalelser, der ere egnede til at fremkalde en humanere Gennemførelse af Alderdomsforsørgelsesloven, tværtimod tror jeg, det er egnet til det modsatte.

Naar jeg har forlangt Ordet, er det i øvrigt ikke for at tale længe eller for at gentage 1ste Behandling af denne Sag, men kun for at forsvare mig lige overfor nogle Insinuationer, som ere fremsatte fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgerby). Det ærede Medlem har flere Gange i sit meget lange Foredrag sagt, at det, som jeg tog Sigte paa, var, at jeg vilde af med den bestaaende Alderdomsunderstøttelse, men han er aldrig nogen Sinde kommen til at nævne det, som dog er det egentlige Grundlag for min Stilling, nemlig at jeg gerne vil være med til at arbejde for at faa noget bedre i Stedet. Dette har han ikke sagt et eneste Ord om. Derimod har han Gang efter Gang insinueret, at det, jeg vilde være med til, var at tage Alderdomsunderstøttelsen bort fra de fattige gamle. Deri skulde saa ligge, at jeg egentlig vilde være med til at snyde dem for Alderdomsunderstøttelsen. Men dette er jo aldeles ved Siden af Sandheden. Jeg henviser trostigt til alle de — jeg tør

vel sige — nogenlunde fyldige Udtalelser, som foreligge i Rigsdagstidenden fra min Side angaaende denne Sag, og jeg appellerer til ærede Medlemmer her i dette Ting, om de ville kunne finde, at jeg har sagt noget saadant som det, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds har insinueret. Det vil ikke kunne findes. Jeg har ganske vist udtalt mig for at komme bort fra den bestaaende Form for Alderdomsunderstøttelsen, og jeg har da troet, at jeg her stod i Samklang med Socialdemokratiet. Og naar jeg i min Enfoldighed har troet dette, har jeg støttet denne Tro paa virkelige Fakta. Jeg har støttet den paa de Grunde, som ere nævnte af det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) og ogsaa af det ærede Medlem for Assens (Berntsen). Jeg har ved en tidligere Lejlighed ogsaa fremsat andre Fakta. Jeg nævnede, da vi sidste Gang havde denne Sag til Behandling her i Tinget, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Hørdum) havde udtalt ved Alderdomslovens Gennemførelse, at denne Lov kan ikke bruges, det kan den ikke ifølge det Princip, som ligger deri, den kan ikke udøves, uden at man kommer til at begaa en Uretfærdighed. Det er ikke mine Ord, det er det ærede Medlems Ord.

Jeg skal over for denne stærke Betonen af, at denne Lov, som man nu vil forlade, er saa udmærket, endnu anføre en Udtalelse, som blev fremsat af det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (Harald Jensen), da Alderdomsloven blev gennemført. Den findes i Rigsdagstidenden for 1890—91 Sp. 4616. Han siger der: „Naar jeg siger Alderdomsforsørgelse, saa er det ikke saaledes, at jeg anerkender dette Forslag for at være et Forslag om Arbejdernes Alderdomsforsørgelse. Jeg kan kun se paa dette Forslag som et Tillæg til Fattiglovgivningen, som et Led af hele vor Fattiglovgivning, som en Del af Fattigloven, og man behøver kun at sammenholde enkelt Paragraffer deraf, for at dette kan blive ganske klart.“ Efter saa nærmere at have betonet, at de fattige ifølge Loven kun kunne erholde det nødvendige til Livets Underhold, fortsætter det samme ærede Medlem: „Men jeg vil spørge ærede Medlemmer: Er det ikke det, der for Øjeblikket bliver ydet Fattiglemmerne herhjemme i vort Land? Faa de ikke det, som er nødvendigt til deres Underhold, det strengt nødvendige til deres og Families Underhold? Altsaa er det ikke noget særligt, der her bliver